

صنعت زندان در ایالت‌های متحد آمریکا

شغلی سودآور یا شکل جدیدی از برده‌داری؟

برگردان: غزال ریسی

سازمان‌های حقوق بشر همراه با سازمان‌های سیاسی و اجتماعی جملگی نوع جدید استثمار غیرانسانی در ایالت‌های متحد آمریکا را محکوم کرده‌اند، به این صورت که به گفته‌ی آن‌ها بیش از دو میلیون زندانی - که بیش تر سیاه‌پوست و اسپانیایی تبار هستند - با مزد ناچیزی برای شرکت‌های بزرگ کار می‌کنند. ثروتمندانی که در صنایع زندان سرمایه‌گذاری کرده‌اند، مانند این است که به معدن طلا دست یافته‌اند. هیچ‌گونه نگرانی در مورد اعتصاب کارگران، پرداخت حق بیمه‌ی بیکاری، تعطیلات و خسارت‌های اخراج ندارند. همه‌ی کارگران تمام وقت کار می‌کنند، هیچ‌گاه دیر سرکار حاضر نمی‌شوند یا به دلیل شرایط خانوادگی غیبت نمی‌کنند و به علاوه اگر از این که ساعتی ۲۵ سنت می‌گیرند راضی نیستند در سلول‌های انفرادی حبس خواهند شد.

به تقریب دو میلیون نفر در سراسر زندان‌های ایالتی، فدرال و خصوصی زندانی هستند. طبق گزارش تحقیقات زندانی در کالیفرنیا «هیچ جامعه‌ای در طول تاریخ بشر این همه افراد شهروند خود را زندانی نکرده است.» رقم‌ها نشان می‌دهد که آمریکا بیش تر از هر کشور دیگری مردم خود را زندانی کرده است: برای مثال از چین که ۵ برابر آمریکا جمعیت دارد نیم میلیون نفر بیش تر زندانی دارد. آمار نشان می‌دهد که در حالی که آمریکا ۵ درصد جمعیت جهان را دارد ۲۵ درصد زندانیان جهان را دارد. آمریکا در سال ۱۹۷۲ کم تر از ۳۰۰,۰۰۰ زندانی داشت و این رقم در سال

۲۰۰۰ بالغ بر ۲ میلیون نفر شد. در حالی که در سال ۱۹۹۰ تعداد زندانیان یک میلیون نفر بود. ده سال پیش تنها ۵ زندان خصوصی با تعداد ۲۰,۰۰۰ زندانی در آمریکا وجود داشت؛ ولی امروز ۱۰۰ زندان وجود دارد. طبق گزارش‌های متعدد انتظار می‌رود که در دهه‌ی آینده به رقم بزرگتری برسد.

در ده سال گذشته چه اتفاقی افتاده است؟ چرا این همه تعداد زندانی‌ها بیش‌تر شده است؟

«شرکت‌های خصوصی از زندانی کردن هر چه بیش‌تر مردم حمایت می‌کنند چرا که از کار زندانیان بهره‌مند می‌شوند. درآمد زندان‌ها براساس تعداد زندانیان برآورد می‌شود. سهامداران شرکت‌های بزرگ که از کار زندانیان بهره‌مند می‌شوند موافق محکومیت‌های طولانی برای زندانیان هستند چرا که این‌گونه نیروی کار افزایش می‌یابد. بررسی‌هایی که حزب مرفقی کار کرده چنین نتیجه گرفته که این سیستم خودکفا است و صنایع زندان را متهم کرده که «مانند اردوگاه‌های کار اجباری نازی‌ها در آلمان به کار بردگی مشغول هستند.»

مجتمع صنایع زندان یکی از صنایع رو به رشد آمریکا است و سرمایه‌گذاران در وال استریت هستند. «این صنعت چندین میلیون دلاری نمایشگاه‌ها، کنفرانس‌ها، خدمات ارسال پستی و کاتالوگ‌های اینترنتی ویژه‌ی خود دارد.» به‌علاوه به‌طور مستقیم دارای شرکت‌های تبلیغاتی، شرکت‌های معماری، ساختمانی و سرمایه‌گذاری در وال استریت، لوله‌کشی، تهیه‌ی غذا، شرکت‌های امنیتی و ساخت سلول‌های حفاظت‌شده‌ی رنگارنگ هست.

طبق تحقیقات گروه مرفقی بررسی تجارت، صنایع زندان فدرال ۱۰۰ درصد کلاه‌های نظامی، کمر بند (فانوسقه) نظامی، جلیقه‌های ضد گلوله، برچسب‌های نام، پیراهن، شلوار، چادر، کیف و قمقمه‌ی آب را می‌سازند. زندانیان علاوه بر تولید وسایل نظامی ۹۸ درصد بازار مونتاژ وسایل، ۹۳ درصد رنگ و قلم‌مو، ۹۲ درصد مونتاژ فر و اجاق‌گاز، ۴۶ درصد Body armor، ۳۶ درصد وسایل خانگی، ۳۰ درصد هدفون، میکروفون/بلندگو و ۲۱ درصد وسایل اداری، قطعات هواپیما، وسایل پزشکی و بسیاری اجناس دیگر را تولید می‌کنند. زندانیان حتا سگ‌های مخصوص

افراد نابینا را نیز تربیت می‌کنند.

جرم و جنایت کم‌تر شده است ولی تعداد زندانیان افزایش یافته

گزارش‌های سازمان‌های حقوق بشر نشان داده است که این عامل‌ها باعث افزایش سود سرمایه‌گذاری در صنعت زندان می‌شود.

* زندانی کردن کسانی که جرایم غیرجنایی دارند، و محکومیت‌های طولانی برای داشتن مقدار حتما کم مواد مخدر. طبق قوانین فدرال حمل ۵ گرم کوکائین یا ۳/۵ اونس هرویین ۵ سال زندان بدون بخشش در پی دارد در حالی که حمل ۲ اونس کوکائین خالص (خام) ۱۰ سال زندان دارد. حمل ۵۰۰ گرم پودر کوکائین ۵ سال زندان دارد در صورتی که همین ۵ سال به کسی نیز داده می‌شود که حتما ۵ گرم کوکائین خام داشته باشد. بیش‌تر کسانی که پودر کوکائین مصرف می‌کنند، سفیدپوست و از طبقه‌ی متوسط یا ثروتمند هستند در حالی که بیش‌تر سیاهان و آمریکای لاتینی‌ها کوکائین خام مصرف می‌کنند. در تگزاس حتما داشتن ۴ اونس ماری‌جوانا تا دو سال زندان دارد. در نیویورک قانون مبارزه با مواد مخدر نلسون راکفلر که در سال ۱۹۷۳ به تصویب رسید، برای داشتن ۴ اونس از هر نوع مواد مخدر از ۱۵ سال تا زندان ابد را در پی دارد.

* سیزده ایالت آمریکا قانون «سه مرحله‌ای» را تصویب کردند (به این مضمون که پس از سه بار دستگیری و محکومیت بار سوم به زندان ابد محکوم می‌شوند) در نتیجه ساخت ۲۰ زندان جدید ضرورت یافت. یکی از پرونده‌های آزاردهنده که این قانون در مورد آن اجرا شد مربوط به پرونده‌ی یک زندانی است که برای دزدی یک ماشین و دو دوچرخه سه‌بار به ۲۵ سال زندان محکوم شد.

* زندان‌های طولانی

* تصویب قوانینی که مستلزم حداقل محکومیت است صرف‌نظر از نوع جرم و شرایط انجام جرم.

* گسترش و توسعه‌ی کار سودآور زندانیان باعث می‌شود که تعداد بیش‌تری را به مدت‌های طولانی در زندان نگه دارند.

* تنبیه بیش‌تر زندانیان به شکل افزایش مدت محکومیت آن‌ها.

تاریخچه‌ی کار اجباری زندان در ایالت‌های متحد آمریکا

ریشه‌ی کار اجباری زندان به زمان برده‌داری بازمی‌گردد. پس از پایان جنگ‌های داخلی سال ۱۸۶۱-۱۸۶۵ سیستم «به‌کارگیری زندانیان» آغاز به کار کرد تا در حقیقت سنت برده‌داری ادامه یابد و حفظ شود. برده‌های آزد شده را به جرم‌های تخم‌مرغ‌دزدی یا عدم اجرای تعهد برده‌ها (مانند قانون کار در زمین دیگری در مقابل سهم بردن مقداری از محصول) - که اغلب نیز صحت و درستی آن ثابت نشده بود - مجبور می‌کردند تا در پنبه‌چینی، کار در معدن و ساخت راه‌آهن بیگاری کنند. در ایالت جرجیا از سال ۱۹۱۰ تا ۱۹۷۰، ۸۸ درصد زندانیانی که بیگاری می‌کردند سیاه‌پوست بودند. ۹۳ درصد کسانی که در معدن‌های آلاباما بیگاری می‌کردند سیاه‌پوست بودند. در می‌سی‌سی‌پی یک مزرعه‌ی بسیار بزرگ برای زندان ساختند شبیه مزرعه‌های قدیم دوران برده‌داری تا جایگزین استخدام محکومان شود. مزرعه‌ی رسوای پارچ من تا سال ۱۹۷۲ وجود داشت.

در دوران پس از جنگ‌های داخلی قانون تبعیض نژادی به نام جیم کرو در کلیه‌ی ایالت‌های آمریکا اجرا می‌شد و در عرصه‌های مدارس، قراردادهای اجاره و خرید خانه، ازدواج و بسیاری عرصه‌های دیگر اجتماع این قانون اجرا می‌شد. گروه مترقی بررسی تجارت گزارش داد که: «امروزه نیز در سیستم قضایی آمریکا یک سلسله تبعیض نژادی به شکل کار بردگی و کار ارزان وجود دارد که آن را مجموعه‌ی صنایع زندان می‌نامند.»

چه کسی سرمایه‌گذاری می‌کند؟ دست‌کم ۳۷ ایالت در آمریکا قراردادهای شرکت‌های خصوصی با زندان‌ها را به منظور استفاده از نیروی کار زندانیان قانونی می‌دانند و خواهان ادامه و گسترش آن هستند. شرکت‌های عمده‌ی آمریکایی که در این فهرست جای دارند عبارتند از: آی‌بی‌ام، بویینگ، موتورولا، میکروسافت، اتی‌تی، وایرلس، صنایع تگزاس، دل، کمپاک، هانی‌ول، هیولت پاکارد، نورتل، صنایع تکنولوژی لوسنت، تری‌کام، ایتل، نورترن تل‌کام، تی‌دبلیو، نوردستوم،

رولن، میسی‌ز، پیرکاردن، مجموعه سوپرهای تارگت و بسیاری دیگر. همه این شرکت‌ها از رونق اقتصاد خود به دلیل کار زندانیان رضایت دارند. بین سال‌های ۱۹۸۰ تا ۱۹۹۴ سود آن‌ها از ۳۹۲ میلیون دلار به یک میلیارد و ۳۱ میلیون دلار افزایش یافته است. به طور کلی در زندان‌های دولتی زندانیان حداقل دستمزد را دریافت می‌کنند ولی این موضوع در مورد همه‌ی آن‌ها صادق نیست برای نمونه در کلرادو آن‌ها ساعتی ۲ دلار دریافت می‌کنند که بسیار پایین‌تر از حداقل دستمزد که در بیرون از زندان است. در زندان‌های خصوصی آن‌ها ساعتی ۱۷ سنت می‌گیرند و حداکثر می‌توانند ۶ ساعت در روز کار کنند که در واقع برابر با ۲۰ دلار در ماه می‌شود. بالاترین حقوق در زندان خصوص سی‌سی‌ای در ایالت تنسی داده می‌شود و آن هم برای «کارهای بسیار تخصصی» ساعتی ۵۰ سنت است. بی‌جهت نیست که زندانیان، حقوق زندان‌های دولتی را ترجیح می‌دهند چرا که می‌توانند ساعتی یک دلار و بیست و پنج سنت دریافت کنند، روزی ۸ ساعت کار کنند و برخی اوقات حتی می‌توانند اضافه‌کار داشته باشند و ماهانه ۲۰۰ تا ۳۰۰ دلار به‌خانه‌هایشان بفرستند.

یک‌بار دیگر به دلیل کار زندانیان ایالت‌های متحد آمریکا می‌تواند نظر سرمایه‌گذاران را که چشم به نیروی کار جهان سوم دوخته‌اند به سرمایه‌گذاری در آمریکا جلب کند. شرکتی که یک ماکیادورا (کارخانه‌ی مونتاژ در مرز مکزیک و آمریکا) را اداره می‌کرد آن‌جا را بست و کار را به زندانیان سن‌کونیتن در ایالت کالیفرنیا منتقل کرد. یک کارخانه در تگزاس که در مدارهای الکترونیک برای کمپانی‌های آی‌بی‌ام و کمپاک می‌سازد، ۱۵۰ کارگر خود را اخراج کرد و زندانیان زندان خصوصی لاک‌هارت در تگزاس را به کار گرفت. کوین مانیکس نماینده‌ی ایالت اورگون به تازگی کمپانی کفش‌سازی نایک را تشویق کرده که تولید خود را از اندونزی به اورگون منتقل کند، او به نایک پیشنهاد کرده است که: «دیگر هزینه‌ی حمل و نقل وجود نخواهد داشت و نیروی کار زندانیان با قیمت‌های استثنایی در این‌جا وجود دارد.»

زندان‌های خصوصی

خصوصی‌سازی زندان‌ها در سال‌های دهه‌ی ۱۹۸۰ در دولت رونالد ریگان و جرج بوش پدر رونق یافت و در دوران بیل کلینتون در سال‌های ۱۹۹۰ زمانی که سهام وال‌استریت چنان‌نان داغ تازه فروش می‌رفت به‌اوج خود رسید. برنامه‌ی کلینتون برای کاهش نیروی کار دولتی باعث شد تا وزارت دادگستری با زندان‌های خصوصی قرارداد ببندند تا باکارگران غیرقانونی و زندانیان خطرناک مواجهه کنند. زندان‌های خصوصی در مجتمع صنایع زندان جزو بزرگ‌ترین تجارت‌ها هستند. نزدیک به ۱۸ شرکت از ۱۰,۰۰۰ زندانی در ۲۷ ایالت نگهداری می‌کنند. بزرگ‌ترین آن‌ها شرکت بازسازی آمریکا (سی‌سی‌ا) و شرکت واکن‌هات هستند که در مجموع ۷۵ درصد زندان‌های خصوصی را کنترل می‌کنند. زندان‌های خصوصی مقدار ثابتی بودجه برای نگهداری زندانیان دریافت می‌کنند صرف‌نظر از این‌که هزینه‌ی آن‌ها برای هر زندانی چقدر باشد. طبق گفته‌ی راسل بوراس یک مقام اداری زندانیان خصوصی در ویرجینیا «راز کم کردن هزینه‌ها، گماردن حداقل محافظ برای حداکثر زندانیان است.» شرکت سی‌سی‌ا، یک زندان فوق‌مدرن در شهر لارنس‌ویل در ایالت ویرجینیا دارد که ۵ محافظ در روز و ۲ نفر محافظ در شب از ۷۵۰ زندانی محافظت می‌کنند. در این زندان‌ها زندانیان به‌خاطر «رفتار مناسب» مدت محکومیتشان کاهش می‌یابد ولی برای کوچک‌ترین مورد نقض قانون ۳۰ روز به‌مدت محکومیت آن‌ها اضافه می‌شود - که در واقع یعنی سود بیش‌تر برای سی‌سی‌ا. طبق بررسی‌هایی که درباره‌ی زندان‌های نیومکزیکو به‌عمل آمده نشان می‌دهد که زندانیان سی‌سی‌ا، ۸ برابر کم‌تر از زندانیان دولتی برای «رفتار مناسب» مورد بخشش یا عفو قرار گرفته‌اند.

صادرات و واردات زندانیان

سود آن قدر ارزش دارد که امروز تجارت جدیدی به‌وجود آمده است: واردات زندانیانی که محکومیت‌های درازمدت دارند یعنی بدترین جنایتکاران. وقتی که یک قاضی دادگاه فدرال حکم کرد که زندان‌های تگزاس زیاده از حد شلوغ است و

این نوع مجازات‌های طولانی غیرمعمول و خشن است، شرکت سی‌سی‌ا با کلانترهای شهرها و آبادی‌های کوچک قرارداد ساخت و راه‌اندازی زندان‌های جدید را بست تا آن‌ها را نیز در این رشته‌ی سودآور شریک کند. در مقاله‌ای که در ماه دسامبر ۱۹۹۸ در مجله‌ی آتلانتیک مانتلی چاپ شده بود چنین می‌خوانیم که سرمایه‌گذارانی چون مریل‌لینچ، شیرسون‌لهمن، امریکن اکسپرس، و آل‌استیت از این برنامه حمایت کردند و این طرح در سراسر مناطق دورافتاده‌ی تگزاس اجرا شد. فرماندار ایالت تگزاس خانم آن ریچاردز از الگوی ماریو کومو در نیویورک پیروی کرد و آن‌قدر زندان ساخت تا بازار اشباع شد و از سود زندان خصوصی اندکی کم شد.

پس از این که کلیتتون در سال ۱۹۹۶ قانون لغو بررسی دادگاه‌ها را امضا کرد که این امر باعث ایجاد شرایط ناامن، خشن و پرجمعیت برای زندان‌های ایالتی شد، شرکت‌های فعال در زمینه‌ی زندان‌های خصوصی قرارداد «اجاره سلول» را با دیگر زندان‌های پراز زندانی بستند و پیشنهاد کردند که زندان‌های شرکت سی‌سی‌ا که در نقاط دورافتاده و شهرهای کوچک تگزاس قرار دارند، سلول اجاره بدهند. نرخ خرده‌فروشی هر سلول روزانه ۲ دلار و ۵۰ سنت تا ۵ دلار و ۵۰ سنت برای هر تخت است. شهرهای کوچک برای هر زندانی یک دلار و ۵۰ سنت دریافت می‌کنند.

آمار

از ۱۲۵,۰۰۰ زندانی، ۹۷ درصد آنان به دلیل جرایم غیرجنایی زندانی شده‌اند. این باور وجود دارد که بیش از نیمی از ۶۲۳,۰۰۰ زندانی شهرهای کوچک بی‌گناه هستند. در حالی که بیش‌تر آن‌ها در انتظار محاکمه هستند. از یک‌میلیون زندانی ایالاتی دو سوم آن‌ها به جرم‌های غیرجنایی محکوم شده‌اند. از ۲ میلیون زندانی کشور شانزده درصد از بیماری‌های روانی رنج می‌برند.

نوشته‌ی ویکی‌پلاز (برگرفته از ال‌دپاریو - لاپرسنا) نیویورک

۱۳ اکتبر ۲۰۰۵ - برگردان از گرانما (هاوان)